

Knjiga proroka Daniela - broj šezdeset devet

Razotkrivanje naraštajnoga ciklusa: četiri gadosti adventizma

Jeff Pippenger

2024-02-02

Bog se nikada ne mijenja, i stoga se adventizam sudi u njegovu četvrtom naraštaju.

„I povika čovjeku odjevenu u lan, koji je uza se imao pisarsku tintarnicu; i Gospod mu reče: Prodi posred grada, posred Jeruzalema, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i vapiju zbog svih gadosti što se čine usred njega. A drugima reče na moje uši: Idite za njim kroz grad i udarajte; neka vaše oko ne štedi niti imajte samilosti: sasvim pobijte starce i mladiće, djevojke i malu djecu i žene; ali ne prilazite nijednom čovjeku na kojemu je znak; i počnite od Mojega Svetišta. Tada počеше od starješina koji bijahu pred Domom.“

„Isus će uskoro napustiti prijestolje milosti nebeskog Svetišta kako bi odjenuo haljine osvete i izlio svoj gnjev u sudovima na one koji nisu odgovorili na svjetlo koje im je Bog dao. ‘Jer kad se presuda za zlo djelo ne izvršuje brzo, srce sinova ljudskih potpuno se predaje činjenju zla.’ Umjesto da budu omekšani strpljivošću i dugim podnošenjem koje je Gospodin pokazivao prema njima, oni koji se ne boje Boga i ne ljube istinu učvršćuju svoja srca na svom zlom putu. Ali i Božje podnošenje ima svoje granice, a mnogi te granice uvelike prelaze. Prešli su granice milosti, i stoga Bog mora zahvatiti i opravdati svoju vlastitu čast.“

„O Amorejcima je Gospodin rekao: ‘A u četvrtom će se naraštaju ovamo vratiti, jer bezakonje amorejsko još nije navršeno.’ Premda se taj narod isticao svojim idolopoklonstvom i izopačenošću, još nije bio ispunio čašu svoga bezakonja, i Bog nije htio dati nalog za njegovo potpuno uništenje. Narod je trebao vidjeti božansku silu očitovanu na osobit način, kako bi ostao bez isprike. Sućutni Stvoritelj bio je voljan podnositi njihovo bezakonje do četvrtoga naraštaja. Potom, ako se ne bi vidjela promjena nabolje, njegovi su sudovi trebali pasti na njih.”

„S nepogrešivom točnošću Beskonačni još uvijek vodi račun sa svim narodima. Dok se njegova milost nudi uz pozive na pokajanje, taj će račun ostati otvoren; ali kad brojke dosegnu određenu mjeru koju je Bog odredio, započinje služba njegova gnjeva. Račun je zaključen. Božanska strpljivost prestaje. Za njih više nema zagovora milosti.“

„Proroku je, gledajući niz vjekove, ovo vrijeme bilo predloženo pred njegovim viđenjem. Narodi ovoga doba primili su milosti kakvima nema presedana. Darovani su im najizabraniji nebeski blagoslovi, ali protiv njih su zapisani pojačana oholost, lakomost, idolopoklonstvo, prezir prema Bogu i niska nezahvalnost. Oni ubrzano zatvaraju svoj račun s Bogom.“

„No ono što me navodi da drhtim jest činjenica da su oni koji su imali najveću svjetlost i prednosti postali zaraženi prevladavajućim bezakonjem. Pod utjecajem nepravednih oko sebe mnogi su, čak i od onih koji ispovijedaju istinu, ohladnili i bivaju nošeni snažnom strujom zla. Opći prijezir iskazan prema istinskoj pobožnosti i svetosti navodi one koji ne održavaju blisku povezanost s Bogom da izgube svoje poštovanje prema Njegovu zakonu. Kad bi slijedili

svjetlost i srcem slušali istinu, ovaj bi im se sveti zakon činio još dragocjenijim upravo onda kad ga se tako prezire i odbacuje. Što nepoštovanje prema Božjem zakonu postaje očitije, to crta razgraničenja između njegovih vršitelja i svijeta postaje izrazitija. Ljubav prema božanskim propisima raste kod jednoga razreda razmjerno tome kako kod drugoga raste prezir prema njima.

„Križa se brzo približava. Brojke koje se ubrzano povećavaju pokazuju da je vrijeme Božjeg pohoda gotovo došlo. Iako nerado kažnjava, ipak će kazniti, i to uskoro. Oni koji hode u svjetlu vidjet će znakove približavanja opasnosti; ali ne trebaju sjediti u mirnoj, ravnodušnoj iščekivanju propasti, tješeći se uvjerenjem da će Bog zakloniti svoj narod u dan pohoda. Daleko od toga. Oni trebaju shvatiti da je njihova dužnost marljivo raditi na spašavanju drugih, gledajući snažnom vjerom na Boga radi pomoći. ‘Mnogo može usrdna molitva pravednika.’”

„Kvasac pobožnosti nije posve izgubio svoju snagu. U vrijeme kada su opasnost i potištenost crkve najveće, mala skupina onih koji stoje u svjetlu uzdisat će i plakati zbog gadosti koje se čine u zemlji. No njihove će se molitve osobito uzdizati za crkvu, jer njezini članovi postupaju po običaju svijeta.

Usrdne molitve ove vjerne nekolicine neće biti uzaludne. Kad Gospodin izađe kao osvjetnik, doći će i kao zaštitnik svih onih koji su sačuvali vjeru u njezinoj čistoći i održali se neokaljanima od svijeta. Upravo je u to vrijeme Bog obećao osvetiti svoje izabranike koji viču k Njemu dan i noć, premda ih dugo podnosi.

„Zapovijed glasi: ‘Prođi posred grada, posred Jeruzalema, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i plaču zbog svih gadosti što se čine usred njega.’ Ti koji uzdišu i plaču iznosili su riječi života; ukoravali su, savjetovali i usrdno molili. Neki koji su obeščasćivali Boga pokajali su se i ponizili svoja srca pred Njim. Ali slava Gospodnja odstupila je od Izraela; premda su mnogi i dalje zadržavali izvanjske oblike vjere, nedostajale su Njegova sila i prisutnost.”
Svjedočanstva, svezak 5, 207–210.

Prikaz Božjega suda koji sestra White prepoznaje u tom odlomku jest sud izrečen nad gradom Jeruzalemom, koji je u posljednjim danima Crkva adventista sedmoga dana. Sud se dovršava u vrijeme nedjeljnoga zakona, jer se ondje utiskuju pečat Božji i žig zvijeri. Osmo poglavlje Ezekielova prepoznaje četiri rastuće gadosti. Prvi redak naglašava da se viđenje treba razumjeti neposredno prije završetka vremena milosti, označavajući peti dan šestoga mjeseca šeste godine.

Ezekiel nije morao uključiti tu povijesnu vremensku odrednicu. Mogao je jednostavno napisati: „I dogodi se, dok sjedih u svojoj kući i starješine Judine sjedahu preda mnom, da ondje na me pade ruka Gospoda Jahve.” Činjenica da je uključio odrednicu dana prije „666” proročanska je naznaka za proučavatelje proroštva. Odrednica za one koji imaju pobjedu nad brojem imena Zvijeri i poznaju „666” jest sastavni dio Otkrivenja Isusa Krista, koje se otpećuje neposredno prije zatvaranja vremena milosti. Oni to znaju jer su oni Božji narod, koji prema Petru „nekad nisu bili narod Božji.”

U 1. Petrovoj, drugom poglavlju, narod koji je sada Božji narod „iskusio je da je Gospodin milostiv“. To su oni koji su proročki „jeli“ riječ Božju, za razliku od onih koji su odbili jesti riječ

Božju. Svi proroci govore o posljednjim danima, a u šestom poglavlju Evanđelja po Ivanu Isus je iznio poruku da njegovi učenici moraju jesti njegovo tijelo i piti njegovu krv. U tom su poglavlju učenici koji su odbili jesti njegovo tijelo i piti njegovu krv to učinili u šezdeset i šestom retku.

Otada mnogi od njegovih učenika odstupiše i više nisu hodili s njime. Ivan 6,66.

Mudri koji u posljednjim danima jedu tijelo i piju krv Kristovu razumiju da je Krist, kao Palmoni, Čudesni Brojitelj, te prepoznaju Njegov potpis kada im se predoči. Broj „665” u početnom retku osmog poglavlja Ezekielu stoji ondje, za svakoga tko želi vidjeti, kao oznaka barem dviju važnih proročkih točaka. Prva je da se poruka treba razumjeti kao da obuhvaća vremensko razdoblje prije zakona o nedjelji. Druga je da se broj „666” nalazi u jednom od samo dvaju redaka u knjizi Otkrivenja, koji je pobliže određen time što će „mudri” razumjeti u posljednjim danima.

Ovdje je mudrost. Tko ima razuma, neka izračuna broj Zvijeri, jer je to broj čovjekov; i broj je njezin šest stotina šezdeset i šest. Otkrivenje 13,18.

„Mudri“ koji razumiju porast znanja u posljednjim danima, kada se Otkrivenje Isusa Krista odpečati, znat će da je „666“ važan proročki simbol, jer će zadobiti pobjedu nad tim brojem. Ezekiel stoga u osmom poglavlju uvodi pobunu koja se pojačava i koja je predstavljena četirima sve većim gadostima. Posljednja prepoznaje lude kao one koji se klanjaju suncu, označujući tako sud nad Jeruzalemom (adventizmom) u posljednjim danima. Taj se sud zbiva u četvrtom naraštaju. Četiri gadosti simboli su četiriju naraštaja laodicejskog adventizma.

Prvi naraštaj započeo je 1863. godine pobunom protiv Mojsijeve zakletve o „sedam vremena”. Dvadeset i pet godina poslije očitovala se pobuna iz 1888. godine. Trideset i jednu godinu poslije dogodila se pobuna iz 1919. godine, predstavljena knjigom W. W. Prescottta, „The Doctrine of Christ”. Trideset i osam godina nakon toga, 1957. godine, dogodila se pobuna predstavljena knjigom „Questions on Doctrine”. Sada ćemo početi pokazivati zašto su ta četiri orijentira usklađena s četiri gadosti iz osmog poglavlja Ezekielu.

Godine 1863. laodicejski adventizam uveo je novu kartu kako bi zamijenio dvije karte koje su bile ispunjenje zapovijedi iz drugoga poglavlja Habakuka da se „napiše viđenje i jasno izloži na pločama”. Karta iz 1863. izostavila je „sedam vremena“ iz proročkoga prikaza, premda su se ona nalazila na dvjema svetim kartama zajedno s 1260, 1290 i 1335. U Habakuku je zapovijed naznačila da će ploče (u množini) biti objavljene tako da „može trčati koji je čita”. Karta iz 1863. bila je toliko promašena da je zahtijevala popratni letak s objašnjenjem. Nije bilo moguće pogledati kartu iz 1863. i „trčati” bez dodatnoga letka.

I Gospodin mi odgovori i reče: Zapiši viđenje i jasno ga zabilježi na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Habakuk 2,2.

Karta iz 1863. bila je krivotvorina osmišljena da prikrije istinu, upravo kako ju je William Miller vidio u svom snu. Dvije svete karte bile su simbol Saveza koji je Krist sklopio s narodom koji je upravo zauzeo položaj pravoga protestantskog roga zvijeri iz zemlje. Te su dvije karte predstavljale simbol saveznog odnosa između milerita i Krista, koji je iznenada došao u svoj hram 1844. godine, a kada je došao, došao je kao Glasnik Saveza. Drevni Izrael prikazuje suvremeni

Izrael, i kada je Krist izveo drevni Izrael iz egipatskoga ropstva, time je predložio vrijeme kada je trebao izvesti suvremeni Izrael iz ropstva tisuću dvjesto i šezdeset godina papinske vladavine. Sestra White u više navrata potvrđuje ove dvije povijesti kao usporedne povijesti.

„Na nas obasjava sabrana svjetlost prošlih vjekova. Zapis o zaboravljivosti Izraelovoj sačuvan je radi našega prosvjetljenja. U ovome vremenu Bog je stavio svoju ruku da sabere k sebi narod iz svakoga naroda, plemena i jezika. U adventnom pokretu djelovao je za svoju baštinu, kao što je djelovao za Izraelce vodeći ih iz Egipta. U velikom razočaranju 1844. godine vjera Njegova naroda bila je kušana kao što je bila kušana vjera Hebreja na Crvenome moru.”
Testimonies, svezak 8, 115, 116.

Kada je Gospod sklopio savez s drevnim Izraelom, dao je dvije ploče da predstavljaju saveznički odnos. Kada je Gospod sklopio savez s modernim Izraelom, dao je dvije ploče da predstavljaju saveznički odnos. Dvije ploče Deset zapovijedi predložuju Habakukove dvije ploče. Dao im je te dvije ploče nedugo nakon prijelaza preko Crvenoga mora, što sestra White usklađuje s velikim razočaranjem 1844. godine. Nedugo nakon 1844. godine, u smislu proročke povijesti, Gospod je dao drugu ploču. Drevni Izrael bio je učinjen čuvarom Božjega zakona, a moderni Izrael učinjen je čuvarom ne samo Božjega zakona, nego i tih velikih proročkih istina.

„Bog je pozvao svoju crkvu u ovo doba, kao što je pozvao stari Izrael, da stoji kao svjetlost na zemlji. Moćnim sjekačem istine, porukama prvoga, drugoga i trećega anđela, odvojio ih je od crkava i od svijeta kako bi ih doveo u svetu blizinu sa samim sobom. Učinio ih je čuvarima svojega Zakona i povjerio im velike proročke istine za ovo vrijeme. Kao sveta proročanstva povjerena starom Izraelu, ovo je sveti zalog koji se treba pripisati svijetu.” Svjedočanstva, svezak 5, 455.

Prve dvije zapovijedi otkrivaju Božju mržnju prema idolopoklonstvu, a u tim prvim dvjema zapovijedima On određuje da se sud izvršava do trećega i četvrtoga naraštaja, jer objavljuje da je On ljubomoran Bog.

„Zakon u to vrijeme nije bio izrečen isključivo na korist Hebreja. Bog ih je počastio time što ih je učinio čuvarima i skrbnicima svojega Zakona, ali on je trebao biti čuvan kao sveta povjerba za cijeli svijet. Propisi Dekaloga prilagođeni su cijelom čovječanstvu i dani su za pouku i upravljanje svima. Deset propisa, kratkih, sveobuhvatnih i autoritativnih, obuhvaća čovjekovu dužnost prema Bogu i prema njegovu bližnjemu; a sve se temelji na velikom temeljnom načelu ljubavi. ‘Ljubi Gospodina Boga svojega svim srcem svojim, i svom dušom svojom, i svom snagom svojom, i svim umom svojim; a svoga bližnjega kao samoga sebe.’ Luka 10,27. Vidi također Ponovljeni zakon 6,4.5; Levitski zakonik 19,18. U Deset zapovijedi ta su načela razrađena do pojedinosti i učinjena primjenjivima na čovjekovo stanje i okolnosti.”

„Nemoj imati drugih bogova uz Mene.”

„Jehova, vječni, samopostojeći, nestvoreni, Onaj koji je sam Izvor i Održavatelj svega, jedini ima pravo na vrhovno štovanje i obožavanje. Čovjeku je zabranjeno dati bilo kojem drugom predmetu prvo mjesto u svojim osjećajima ili u svojoj službi. Što god njegujemo, a što teži umanjiti našu ljubav prema Bogu ili omesti službu koja Mu pripada, od toga sebi činimo boga.

„Ne pravi sebi nikakva lika ni obličja bilo čega što je gore na nebu, ili dolje na zemlji, ili u vodi pod zemljom: ne klanjaj im se niti im služi.“

„Druga zapovijed zabranjuje štovanje istinitoga Boga pomoću likova ili obličja. Mnogi poganski narodi tvrdili su da su njihovi kipovi tek prikazi ili simboli po kojima se božanstvo štovalo, ali Bog je proglasio takvo štovanje grijehom. Pokušaj da se Vječni prikaže materijalnim predmetima snizio bi čovjekovo poimanje Boga. Um, odvrćen od beskrajnoga savršenstva Jehove, bio bi privučen stvorenju, a ne Stvoritelju. I kako bi se njegovo poimanje Boga snižavalo, tako bi se i čovjek srozavao.“

“Ja sam Jahve, Bog tvoj, Bog ljubomoran.’ Blizak i svet odnos Boga prema Njegovu narodu prikazan je slikom braka. Budući da je idolopoklonstvo duhovni preljub, Božje nezadovoljstvo njime s pravom se naziva ljubomorom.” Patrijarsi i proroci, 305, 306.

Božja se ljubomora osobito očituje protiv idolopoklonstva, i nije slučajnost što je prva gnusoba u osmom poglavlju Ezekiel 8:1–5.

I dogodi se šeste godine, šestoga mjeseca, petoga dana u mjesecu, dok sam sjedio u svojoj kući i starješine Judine sjedile preda mnom, da ondje na me pade ruka Gospodina Boga. Tada pogledah, i gle: obličje kao pojava ognja; od pojasa njegovih naniže oganj, a od pojasa njegovih naviše kao pojava svjetlosti, kao sjaj jantara. I pruži on nešto kao ruku te me uhvati za pramen kose na mojoj glavi; i duh me podiže između zemlje i neba te me u viđenjima Božjim odvede u Jeruzalem, do ulaza unutarnjih vrata koja gledaju prema sjeveru, gdje bijaše sjedište lika ljubomore, koji izaziva ljubomoru. I gle, ondje bijaše slava Boga Izraelova, prema viđenju koje vidjeh u ravnici. Tada mi reče: Sine čovječji, podigni sada oči svoje prema sjeveru. I podigoh oči svoje prema sjeveru, i gle: sa sjeverne strane kod vratiju žrtvenika taj lik ljubomore na ulazu. Ezekiel 8:1–5.

Lik ljubomore prvi je od četiri postupno sve većih gadosti koje su pokazane Ezekielu. Lik ljubomore predstavlja početak prvoga od četiriju naraštaja postupno sve većeg otpadništva u adventizmu. Prvi naraštaj započeo je 1863.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve im se to događalo za primjer; i napisano je za upozorenje nama, kojima su došli svršeci svijeta.’ 1 Corinthians 10:11. ‘Njima bijaše objavljeno da ne služe sami sebi, nego nama u onome što vam je sada javljeno po onima koji su vam propovijedali evanđelje po Duhu Svetom poslanom s neba; u što anđeli žele proniknuti.’ 1 Peter 1:12....”

„Biblija je sabrala i povezala zajedno svoja blaga za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i svečani prizori povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se i ponavljaju se u crkvi u ovim posljednjim danima.” Selected Messages, knjiga 3, 338, 339.